

Arrest

nr. 76 128 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 september 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 december 2011 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 september 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 21 maart 2009 krijgt de verzoekende partij een F-kaart. Op 4 februari 2011 wordt de echtgenote van de verzoekende partij afgeschreven naar Nederland. Zij maakte bovendien op 11 juli 2011 melding van een schijnhuwelijk.

1.2. Op 9 september 2011 neemt het bestuur een beslissing tot beëindiging van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [A.J.M.], geboren te [...], op [...] en van Irakese nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van beslissing :

Artikel 42quater, §1,3° van de wet van 15.12.1980 : de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk.

Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtgenote van betrokkene sedert 04.02.2011 afgeschreven is naar Nederland.

Aangezien de echtgenote van betrokkene een klacht schijnhuwelijk indiende, geldt hier een termijn van drie jaar om het verblijfsrecht van betrokkene in te trekken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, tweede alinea.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 62 en 42quater, §1, 3°, II, en §§2-4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), en de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing gestoeld is op een verkeerde wettelijke bepaling omdat artikel 42quater, §1, 3° verwijst naar de situatie van een Belg die vertrekt of komt te overlijden op grond waarvan aan het verblijf van de verzoekende partij een einde zou kunnen gesteld worden. De feiten van deze zaak vallen echter niet onder het toepassingsgebied van dit artikel, en daarom schendt de bestreden beslissing de artikelen 62 en 42quater, §1, 3° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Bovendien is het niet geheel duidelijk op welke juridische basis de bestreden beslissing is gestoeld als men afgaat op de feitelijke achtergrond die aan de bestreden beslissing voorafgaat. Artikel 42quater, §1, 3° van de vreemdelingenwet beschrijft een situatie waarbij sprake kan zijn van een echtscheiding of van het einde van de samenwoning op grond waarvan desgevallend aan het verblijf van de verzoekende partij een einde kan gesteld worden. De verzoekende partij is in het huwelijk getreden op 27 september 2008. Op 2 oktober 2008 werd zij in het bezit gesteld van een Belgische verblijfskaart, en op 2 maart 2009 van een F-kaart met een duur van 5 jaar. Mocht het de bedoeling zijn om het verblijf van de verzoekende partij te beëindigen op grond van artikel 42quater, §1, 3° van de vreemdelingenwet, dan dient er opgemerkt te worden dat de verzoekende partij aan de uitzonderingen voldoet van artikel 42quater, §§2-4 van de vreemdelingenwet.

Er is vooreerst immers sprake van familiaal geweld. De verzoekende partij was het slachtoffer van een zware aanslag op haar leven, uitgevoerd door de familieleden van de verzoekende partij, zodat zij zich ertoe gedwongen was de echtelijke woonst te verlaten. Bovendien valt het niet uit te sluiten dat haar echtgenote, als gevolg van de druk die op haar werd uitgeoefend door haar ouders en broers om terug naar Nederland terug te keren, tevens een vorm van familiaal geweld heeft moeten ondergaan waardoor het echtelijk leven van de verzoekende partij en haar echtgenote, geheel buiten de wil van beiden om, een einde diende te kennen. De verzoekende partij betoogt dat het dossier in elk geval geen enkele aanwijzing bevat die erop wijst dat het einde van de relatie tussen haar en haar echtgenote aan haar te wijten zou zijn, laat staan dat er hier sprake zou zijn van een schijnhuwelijk. De verzoekende partij is immers een erkend vluchteling en beschikte dus al over een verblijfsrecht in Europa voor hij met haar echtgenote in het huwelijk trad.

Verder merkt de verzoekende partij op dat op de dag van de betekening van de bestreden beslissing het huwelijk tussen haar en haar echtgenote meer dan drie jaren had geduurd en het koppel daarenboven minstens één jaar in België heeft gewoond onder hetzelfde dak. De verzoekende partij voldoet dus aan de uitzonderingen zoals voorzien door artikel 42quater, §§2-4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien beschikt de verzoekende partij over eigen middelen om minstens niet af te hangen van een sociale uitkering.

Tenslotte stelt de verzoekende partij dat bij het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met artikel 42quater §1, II van de vreemdelingenwet, in die mate dat niet werd nagegaan of de verzoekende partij niet inmiddels banden had opgebouwd met België aan de hand van de duur van haar verblijf in het Rijk alsook aan de hand van de resterende banden in haar herkomstland. De verzoekende partij verblijft inmiddels meer dan drie jaar in België en spreekt zeer goed Nederlands. Zij is actief op de arbeidsmarkt en heeft hiertoe meerdere opleidingen gevolgd. De bestreden beslissing rept hierover met geen woord.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De materiële vergissing aangaande de vermelding van het wetsartikel waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, die de verwerende partij overigens toegeeft in de nota met opmerkingen, doet echter niets af aan het feit dat uit het betoog van de verzoekende partij duidelijk blijkt dat zij weet welke de motieven van de bestreden beslissing zijn, en op welke rechtsgrond deze is gebaseerd. Deze louter materiële vergissing volstaat dan ook niet om van een schending van de motiveringsplicht te kunnen spreken.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De verzoekende partij betoogt dat zij aan de uitzonderingen voldoet van artikel 42quater, §§2-4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij beweert dat er sprake is van familiaal geweld, waarmee zij dus verwijst naar de uitzondering van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet. De Raad merkt vooreerst op dat dit artikel niet spreekt van 'familiaal geweld', maar wel van 'huiselijk geweld'. Daarmee wordt dus ontegensprekelijk geweld binnen het gezin bedoeld. Uit de beschrijving van de verzoekende partij zelf kan opgemaakt worden dat er van geweld tussen haar en haar echtgenote geen sprake is. Het geweld zou afkomstig zijn van familieleden (die niet op zijn adres wonen), maar dat betekent dat het niet om 'huiselijk geweld' gaat in de zin van artikel 42quater, §4, 4° van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij betoogt verder dat het best zou kunnen dat het echtelijk leven van de verzoekende partij en haar echtgenote, geheel buiten de wil van beiden om, een einde diende te kennen. De verzoekende partij betoogt dat het dossier in elk geval geen enkele aanwijzing bevat die erop wijst dat het einde van de relatie tussen haar en haar echtgenote aan haar te wijten zou zijn. De gegevens van het administratief dossier ondersteunen deze stelling echter niet, en meer nog, zij spreken dit radicaal tegen.

Vooreerst bevindt zich in het administratief dossier een brief van de raadsman van de echtgenote van de verzoekende partij aan de dienst Vreemdelingenzaken, waarin deze het volgende stelt: *"Cliënte wenst via deze weg echter melding te maken van een schijnhuwelijk. Toen dhr [A.] gunstig advies en verlenging bekwam met betrekking tot zijn verblijf en zijn vrees om het land te moeten verlaten, verdween, begon hij cliënte te mishandelen. Hij sloeg cliënte bont en blauw en stelde met trots dat hij haar gebruikt had om een verblijfstitel te kunnen bekomen en hij daar nog in geslaagd was ook. Cliënte was doodsbang en durfde aanvankelijk zelfs geen aangifte te doen bij de politie, daar hij gedreigd had haar te zullen vermoorden. [...]"*

In het administratief dossier bevindt zich ook een *'Rapport de cohabitation ou d'installation commune'* van 19 juli 2011 waaruit blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij op die datum reeds in Rotterdam woonde. De verzoekende partij geeft als reden voor de scheiding het volgende op: *"Je ne gagne pas assez. Divorce pour se mari[er] avec un homme riche."*

Verder bevindt zich in het administratief dossier een outprint van het emailverkeer van de echtgenote van de verzoekende partij aan de cel schijnhuwelijken van de stad Antwerpen waarin zij het volgende stelt: "Ik wil graag doorgeven dat ik een slachtoffer ben geworden van een schijnhuwelijk". Zij schetst de situatie, die overeenkomt met de situatie die hierboven werd beschreven.

In het administratief dossier bevindt zich verder onder meer een verhoorverslag en een attest van klachtnaerlegging, waaruit blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij klacht tegen haar heeft neergelegd omdat zij haar documenten zou achterhouden.

Uit het proces-verbaal van verhoor van 4 juli 2011, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij klacht neerlegt wegens schijnhuwelijk. Zij stelt hierin als volgt: *"Na ongeveer twee jaar huwelijk begon [A.J.] problemen te maken. [A.J.] sloeg mij heel vaak en hij begon mij te mishandelen. Hij gebruikte zwaar fysiek geweld tegen mij. Ik heb nooit een klacht bij de politie neergelegd omdat [A.J.] ermee dreigde dat hij mij in stukken zou snijden wanneer ik dit wel zou doen. [A.J.] zei meermaals dat hij mij enkel gebruikt had om over de nodige Belgische verblijfsvergunning te kunnen beschikken. Door te huwen met mij bekwam [A.J.] een F-kaart. De fysieke mishandeling duurde 5 maanden. De laatste keer dateert van 3 februari 2011. Toen was het echt heel erg. Ik zat helemaal onder de blauwe plekken. De dag nadien was ik weggelopen uit het huis en trok ik naar Nederland om daar een veilig onderkomen te vinden."*

Uit de brief van het stadsbestuur van Roeselare – Dienst Burgerzaken van 4 februari 2011 blijkt dat de identiteitskaart van de echtgenote van de verzoekende partij, die op dat moment afgevoerd is naar Nederland, geldig blijft tot de einddatum die is vermeld op de identiteitskaarten. Ook hieruit blijkt dus dat de echtgenote van de verzoekende partij op dat moment naar Nederland was vertrokken. Haar vertrek naar Nederland blijkt overigens ook uit het document van de stad Rotterdam van 4 maart 2011 waaruit blijkt dat zij op dat moment in Rotterdam woont.

Uit voorgaande bespreking blijkt dat de volgende motieven van de bestreden beslissing correct zijn: *"Artikel 42quater, §1,3° van de wet van 15.12.1980 : de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtgenote van betrokkene sedert 04.02.2011 afgeschreven is naar Nederland."*

De verzoekende partij en haar echtgenote huwden op 27 september 2008. De bestreden beslissing dateert van 9 september 2011. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt werd er, zoals in de bestreden beslissing overigens wordt gesteld, een klacht wegens schijnhuwelijk neergelegd. Dit betekent dat de bestreden beslissing eveneens correct als volgt stelt: *"Aangezien de echtgenote van betrokkene een klacht schijnhuwelijk indiende, geldt hier een termijn van drie jaar om het verblijfsrecht van betrokkene in te trekken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, tweede alinea."* Aangezien het huwelijk dateert van 27 september 2008 en de bestreden beslissing van 9 september 2011, waren er duidelijk nog geen drie jaren verstreken op het moment van de bestreden beslissing. Dat deze bestreden beslissing later werd betekend doet niet ter zake.

Om onder de uitzondering van artikel 42quater, §3 van de vreemdelingenwet te vallen dient de verzoekende partij niet enkel aan te tonen dat zij minstens een jaar met haar partner in België heeft verbleven in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, maar eveneens dat zij ofwel werknemer of zelfstandige is, of dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en zij bovendien beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De verzoekende partij beperkt zich echter tot de loutere bewering dat zij over eigen middelen beschikt om minstens niet af te hangen van een sociale uitkering, dat zij zeer goed Nederlands spreekt, en zij actief is op de arbeidsmarkt en hiertoe meerdere opleidingen heeft gevolgd. Deze loutere bewering in het verzoekschrift wordt echter zelfs niet met een begin van bewijs gestaafd, en de verzoekende partij maakt ze dan ook niet aannemelijk.

Voor zover de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij heeft nagelaten de uitzondering van artikel 42quater, §§1, II te onderzoeken, merkt de Raad op dat een dergelijke bepaling niet bestaat. Bovendien blijkt uit de voorgaande bespreking dat de bestreden beslissing ondersteund wordt door de gegevens van het administratief dossier, en deze gegevens de versie van de feiten van de verzoekende partij radicaal tegenspreken.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC